

Amintiri din copilărie

Așa cum Eminescu este Poetul nostru, Creangă este Povestitorul nostru național. “Amintirile din copilărie” reprezintă puterea unui popor vechi, vorbind o limbă dintre cele mai frumoase și mai expresive.

Satul Humulești era o veche așezare de răzeși, cu oameni gospodari. Așezat la poalele munților, lângă Ozana “cea frumos curgătoare”, satul prinde viața prin povestirile pline de umor ale lui Creangă.

În prima parte a “Amintirilor”, autorul ne invită să luăm parte la viața satului. Astfel, facem cunoștință cu părintele Ioan, cel care umbla din casă în casă pentru a aduce copiii la școală. Cu toate că părintele a adus în clasă Calul Bălan și Sf. Nicolae, “făcătorul de vânătăi”, părintele Ioan era bunătatea întruchipată. Împreună cu bădița Vasile, dascălul școlii, ei încercau să-i învețe pe carte pe copiii satului. După ce bădița Vasile a fost luat la oaste cu arcanul, mama lui Creangă a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-l da pe Nică să învețe carte.

Mama lui Creangă este ca toate mamele de la țară, grijulie, cu toată gospodăria în grijă și foarte bisericoadă. Ambițioasă și prețuind învățătura, Smaranda face toate eforturile pentru a-l vedea pe Nică om învățat și respectat în sat.

Tatăl său era ca toți oamenii din sat, fără ambiții prea mari și îi încuraja pe copii în jocurile lor atunci când venea ostenit de la muncă.

O întâmplare deosebită a fost când Nică a plecat la Broșteni, la școala lui Baloș. Bunicul lui Creangă, sfătos și lung la vorbă, vornic în Pipirig, l-a convins pe tatăl lui Nică să-l lase pe băiat să plece la școală, la Broșteni, împreună cu Dumitru, nepotul lui David. Regulile școlii de acolo sunt însă aspre pentru cei doi băieți. Acolo, ei sunt tunși și puși să învețe la rând cu ceilalți. Luând râia de la caprele Irinucăi și demolându-i coliba cu bolovanul rostogolit din deal, Nică se întoarce în Humulești, locul lui drag.

A doua parte a “Amintirilor” începe nostalgic, cu amintirile năzdrăvăniilor din copilărie.

Prima încercare de a merge la urat se oprește la casa preotului Oșlobanu, un om ursuz, care-i alungă pe copii de la casa lui în ajunul Anului Nou. Ajunși pe uliță, copiii se duc la urat la casa

lui Vasile Aniței. Numai că, din cauza gălăgiei pe care o făceau cu tablele, gazda i-a alungat și de aici.

Apoi, mai către vară, Nică s-a dus la furat de cireșe. Mătușa Mărioara, orbită de zgârcenia ei ieșită din comun, strică bunătate de cânepă din cauza cireșelor furate de Ion. Apoi îl pune pe moș Vasile, soțul ei, un “cărpănos și-un pui de zgârie-brânză” să vină la părinții lui Nică cerând despăgubiri.

Furatul pupezei din tei și încercarea lui Nică de a vinde pasărea în târg este una dintre amintirile de neuitat. Fiindu-i lene să se trezească devreme, Nică pune la cale furatul pupezei. După ce reușește, el fuge degrabă la târg și încearcă să o vândă. Cealaltă mătușă, Măriuca lui moș andrei, este o cârcotașă și face mare caz de răpirea pupezei, pe motiv că pasărea ar fi ceasornicul satului.

Una dintre puținele bucurii oferite de viața la sat era și scăldatul în Ozana. Într-o zi de vară, cu arșită, aproape de Sf. Ilie, Nică este rugat de mama sa, Smaranda, să o ajute la treburile gospodăriei. Tiptil, Ion a fugit la scăldat și era atât de fericit de fapta sa, încât nu a observat când a rămas în pielea goală. Mama sa îi luase toate hainele, drept răsplată pentru chiul. Comică este și descrierea drumului către casă făcut prin grădinile vecinilor și alergat de câinii lui Trăsnea. La sosirea lui acasă, mama, ca toate mamele din lume, l-a certat cu blândețe, apoi l-a iertat.

Partea a treia a “Amintirilor din copilărie” ni-l înfățișează pe Creangă elev la “școala de catiheți” de la Fălticeni. Aici, Ion devine coleg cu Trăsnea și cu Nică Oșlobanu. La școala de catiheți l-a avut ca profesor pe părintele Isaia Duhu. Acesta ducea o viață grea și, în plus, mai avea parte și de elevi ca Oșlobanu, “mâncăi și hulpavi”. Școala era ca vai de lume, iar Creangă s-a împotrivit acelui tip de învățatură silită a așa-zișilor învățați de acolo.

În ultima parte, Creangă își amintește despre plecarea lui din Humulești către Iași.

Ion Creangă are acel dar, greu de explicat, prin care veselia te copleșește cu totul. Citind amintirile lui Creangă iei parte, fără să vrei, la toate întâmplările copilăriei, la viața satului, la bucuriile și la grijile oamenilor de atunci.

1. Primăvara, asistăm la grandiosul spectacol oferit de natură. Ziua se mărește, lăsând soarele să dezmiere pământul și plantele cu razele lui. O dată cu venirea primăverii, copacii încep să înfrunzească, iar pomii fructiferi ne îmbată cu parfumul discret al florilor. Sosesc și păsările călătoare din ținuturi îndepărtate. Țăranii încep munca câmpului, în așteptarea sărbătorilor primăverii.

2. Principalele activități agricole care au loc primăvara sunt aratul și semănatul. De asemenea, în grădini începe săpatul pentru ca pământul să fie pregătit să primească o nouă serie de semințe și răsaduri.

3. Sărbătorile primăverii încep cu ziua de 1 Martie, când românii au obiceiul să ofere măștișoare. Povestea măștișorului este lungă, dar eu nu voi spune decât că șnurul este împletit în două culori, alb și roșu. Pe data de 8 Martie este sărbătoarea mamelor, a tuturor mamelor din lume. Nu trebuie uitate nici Babele, care au la bază legenda Babei Dochia, cea care a lepădat nouă cojoace, iar pe 9 martie sunt Mucenicii.

Încet, încet se apropie Floriile. În Duminica Floriilor, credincioșii duc la biserică ramuri înflorite și salcie. Ramurile verzi simbolizează biruința asupra morții, iar salcia se pune la icoană, ca păzitoare de rele.

După Florii, creștinii se pregătesc să sărbătorească Paștele. Paștele este una dintre cele mai importante sărbători ale creștinilor, când credincioșii sărbătoresc Învierea Domnului. De Paște, se mănâncă ouă roșii și cozonac, iar copiii sunt îmbrăcați cu haine noi. Tot de Paște, vine și iepurașul, care aduce daruri pentru copii.